

Σας ευχαριστώ από καρδιάς, όλους και όλες όσοι δίνετε το παρόν σήμερα εδώ,

Ευχαριστώ την Ιωάννα Λαλιώτου, τον Αντώνη Λιάκο, την Ευγενία Φωτονιάτα, τον Γιώργο Χουλιάρáκη, και τους δημοσιογράφους που συντονίζουν, την Μαρία Νικόλτσιου και τον Αντώνη Αντζολέτο.

Κυρίως όμως τους χιλιάδες πολίτες που έσπευσαν στα βιβλιοπωλεία όλης της χώρας για να πάρουν στα χέρια τους την Ιθάκη.

Με συγκινεί και με αγγίζει βαθιά, γιατί συνδέεται με κάτι πολύ μεγαλύτερο από ένα βιβλίο.

Είναι ένα μήνυμα ότι η ιστορία δεν αποτελεί μονοπώλιο όσων θεωρούν τους εαυτούς τους νικητές.

Δεν είναι τρόπαιο ούτε πεδίο ιδιοκτησίας, όπως γράφω στην Ιθάκη.

Κυρίως όμως είναι ένα μήνυμα ότι είμαστε πολλές και πολλοί όσοι δεν είμαστε διατιθέμενοι να εγκαταλείψουμε και δεν θα εγκαταλείψουμε αμαχητί τη διεκδίκηση της ιστορικής αλήθειας και της μνήμης.

Γιατί η μνήμη του χθες, για το δύσκολο ταξίδι της πατρίδας τα τελευταία χρόνια.

Που κακοποιείται συστηματικά και βάνανυσα εδώ και καιρό.

Είναι ταυτόχρονα και η μνήμη του αύριο.

Το βάθρο που θα πατήσουμε συλλογικά για να ατενίσουμε το αύριο της πατρίδας μας.

Για να δούμε μαζί τι έχασε, τι κέρδισε, τι έχει, και τι της πρέπει.

Φίλες και φίλοι

Δεν έχω σκοπό να απαντήσω από αυτό το βήμα στην ομοβροντία ψεύδους και υποκρισίας, με την οποία υποδέχτηκαν την Ιθάκη οι γνωστοί κύκλοι της σημερινής εξουσίας και όχι μόνο.

Πιστεύω ότι το βιβλίο, με όσα παραθέτει και αποκαλύπτει, μπορεί να υπερασπιστεί και τον εαυτό του και την αλήθεια.

Δεν έχω επίσης σκοπό να απολογηθώ, ιδίως σε κείνους που διέπραξαν το φόνο και τώρα μας κατηγορούν ότι δεν φροντίσαμε όπως έπρεπε τα ορφανά που δημιούργησαν.

Σε κείνους δηλαδή που χρεοκόπησαν τη χώρα, την παρέδωσαν στο έλεος των δανειστών, εκτίναξαν την ανεργία στο 27%, κατέστρεψαν το ένα τέταρτο της οικονομίας,

κατάργησαν το δέκατο τρίτο και το δέκατο τέταρτο μισθό στο Δημόσιο,

κατάργησαν τη δέκατη τρίτη και τη δέκατη τέταρτη σύνταξη,

βούλιαξαν στη ντροπή του Γερούν Γερά και του Βάστα Σόιμπλε όταν η κοινωνία αιμορραγούσε,

και τώρα μας ζητούν το λόγο.

Δεν έχω, τέλος, κανένα πρόβλημα, το δηλώνω ευθαρσώς, να με κατηγορούν ως αμετανόητο.

Θα ήθελα μάλιστα να τους βοηθήσω λίγο σ' αυτό.

Για όσα ως κυβέρνηση προσπαθήσαμε και καταφέραμε, δεν είμαι απλώς αμετανόητος.

Είμαι υπερήφανος.

Ναι αυτή είναι η σωστή λέξη, περήφανος.

Υπερήφανος για την αποφασιστικότητα, την εντιμότητα, την ανιδιοτέλεια της διαδρομής μας.

Υπερήφανος γιατί εμείς οι άπειροι, που δεν κρατούσαμε από κανένα τζάκι, αλλά και δεν μας κρατούσε κανείς, τα καταφέραμε εκεί που απέτυχαν οι επαγγελματίες της εξουσίας.

Υπερήφανος γιατί φτάσαμε τελικά στην Ιθάκη.

Γιατί πολλά μπορούν να μου καταλογίσουν οι πολιτικοί μου αντίπαλοι, αλλά δυο πράγματα δεν μπορούν με τίποτα να αποδομήσουν:

Ότι εμείς τελικά πετύχαμε εκεί όπου αυτοί αποτύχανε, και μάλιστα δις.

Πήραμε το καράβι τσακισμένο, μια χώρα χρεοκοπημένη με άδεια ταμεία και ένα βουνό χρέους και παρά τις τρικυμίες τα καταφέραμε να φτάσουμε στην Ιθάκη.

Να ρυθμίσουμε το χρέος, να αποκαταστήσουμε την αξιοπιστία της χώρας, να βγούμε οριστικά και χωρίς αστερίσκους από το καθεστώς της επιτροπείας των πιστωτών.

Και το δεύτερο που δεν μπορούν να ξεγράψουν από τη συλλογική συνείδηση του ελληνικού λαού είναι ότι η δική μας κυβέρνηση ήταν η εντιμότερη κυβέρνηση στη σύγχρονη πολιτική ιστορία του τόπου.

Και αυτό δε ξεγράφει.

Η Ιθάκη όμως δεν είναι ένα βιβλίο αυταρέσκειας ή αυτοεπιβεβαίωσης.

Είναι μια ματιά ειλικρινούς κριτικής και αυτοκριτικής στη διαδρομή μου, τη διαδρομή μας.

Τη διαδρομή της Αριστεράς και της χώρας.

Μια κριτική ματιά στα σωστά και τα λάθη, τις νίκες και τις ήττες, τα πάνω και τα κάτω, τις ευθύνες και τις αποφάσεις μας.

Αλλά χωρίς εκπτώσεις.

Ξέρετε, δεν πρόκειται να διαπραγματευτώ την αλήθεια για να κερδίσω μια θέση στις εξέδρες των επισήμων.

Αυτοκριτική κάνω με θάρρος, αλλά μπροστά στο λαό και όχι μπροστά σε όσους χρεοκόπησαν τη χώρα, και την οδήγησαν σε ανθρωπιστική τραγωδία, χωρίς να τολμήσουν να ψελλίσουν έστω μια λέξη πώς και γιατί έγινε αυτό.

Ποιες είναι οι ευθύνες τους.

Συνεχίζουν μάλιστα σήμερα στον ίδιο δρόμο, με τις ίδιες συνταγές, τις ίδιες και χειρότερες πολιτικές, που παράγουν τα ίδια και χειρότερα αποτελέσματα.

Γι' αυτούς λοιπόν, η κακοποίηση της αλήθειας δεν έχει να κάνει μόνο με το χτες.

Ούτε κυρίως θα έλεγα.

Το ψέμα τους για το χτες είναι εργαλείο και όπλο για να επιβάλλουν τις πολιτικές τους σήμερα.

Μας παρέδωσαν το 2015 μια ρημαγμένη πατρίδα στα νύχια των δανειστών.

Έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να αποτύχουμε, αν και ήξεραν καλά ότι η δική μας αποτυχία θα ήταν χαριστική βολή για τη χώρα.

Τελικά τους διαψεύσαμε και παραδώσαμε το 2019 μια χώρα, στην οποία οι θυσίες του λαού δεν έγιναν απευθείας αναθέσεις,

δεν έγιναν καταθέσεις σε φορολογικούς παράδεισους,

ούτε εκατομμύρια παρκαρισμένα σε θολές εταιρείες οφσόρ.

Αλλά μεταφράστηκαν σε ανάταξη της οικονομίας, προστασία των αδύναμων, αναβάθμιση της εργασίας, αποκατάσταση της δημοκρατικής κανονικότητας, απαλλαγή από τα μνημόνια, ρύθμιση του χρέους, δώδεκα συνεχόμενα τρίμηνα ανάπτυξης.

Και 37 δισεκατομμύρια στα δημόσια ταμεία.

Και αυτοί τι έκαναν παραλαμβάνοντας εκ νέου το τιμόνι του σκάφους σε ήρεμα νερά, με επισκευασμένο το σκαρί και διορθωμένο το κατάρτι;

Τι απέγιναν οι κόποι και οι θυσίες του λαού μας;

Ποια είναι τα αποτελέσματα της πολιτικής τους μετά από έξι και πλέον χρόνια;

Πίσω στο βάλτο!

Αυτό έκαναν, με τη βαλκανική εκδοχή των trickle-down economics που επέβαλαν.

Καθήλωσαν τη χώρα στις τελευταίες θέσεις της Ευρώπης σε όλους τους κρίσιμους τομείς.

Μεγάλωσαν τη φτώχεια, πολλαπλασίασαν την ανασφάλεια, παρόξυναν τις κοινωνικές ανισότητες σε βαθμό κοινωνικής αποσάθρωσης.

Κι ας μη παραξενεύονται όταν βλέπουν στις μετρήσεις τους πολίτες να απαντούν ότι περνούσαν πιο άνετα το 2019 από ότι περνάνε σήμερα.

Ο μισθός ή η σύνταξη τελειώνει στο πρώτο εικοσαήμερο.

Οι λογαριασμοί, τα ενοίκια, το κόστος του σούπερ μάρκετ έχουν πολλαπλασιαστεί.

Η αγοραστική δύναμη των πολιτών έχει καταρρακωθεί.

Να το πω απλά, ένας μισθός 1300 ευρώ σήμερα αγοράζει μόνο όσα περίπου αγόραζε ένας μισθός 900 ευρώ το 2019.

Ενώ αυξάνεται αντι να μειώνεται, το ποσοστό των νοικοκυριών που βρίσκονται κάτω από το κατώφλι της φτώχειας.

Τα τέσσερα πέμπτα πλέον της κοινωνίας δεν βγάζουν, ή βγάζουν δύσκολα το μήνα. Και μόνο το ένα πέμπτο μπορεί να ζει σχετικά άνετα, ακόμα και να αποταμιεύει.

Και την ίδια στιγμή προκλητικός πλούτος συσσωρεύεται σε λίγα χέρια.

Και η οικονομία πορεύεται με τις παλιές συνταγές, που μας έριξαν στα βράχια.

Με όρους ανισότητας και κερδοσκοπίας και με ένα στρεβλό παραγωγικό μοντέλο, το ίδιο που μας οδήγησε στην κρίση.

Ενώ το κοινωνικό κράτος τείνει να καταντήσει κενό γράμμα.

Οι όροι πρόσβασης στη δημόσια Υγεία και Παιδεία επιδεινώνονται συστηματικά. Ενώ ανθίζει, υπό την προστασία τους, προκλητικά η κερδοσκοπία. Με τη χώρα μας πρώτη σε ιδιωτικές δαπάνες για την υγεία, αλλά και την εκπαίδευση.

Κοιτάξτε μάλιστα, την πρόσφατη γελοιότητα με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που τόσο διαφήμισαν. Αντί για το Χάρβαρντ και την Σορβόνη, που έταζαν, τι προέκυψε.

Αντί να συμβάλουν στη βελτίωση της δημόσιας εκπαίδευσης, ο νους τους είναι μονίμως να βρουν πελάτες για την ιδιωτική.

Για να μη μιλήσουμε για το εργασιακό τοπίο. Για τις ευέλικτες και επισφαλείς μορφές εργασίας που επικρατούν.

Για τους νέους με υψηλά προσόντα που δουλεύουν πολύ αλλά αμείβονται ελάχιστα, γεγονός που εντείνει την κοινωνική επισφάλεια και τροφοδοτεί τη δημογραφική κρίση.

Για τους αγρότες, που βγαίνουν αυτές τις μέρες στους δρόμους γιατί βλέπουν τις επιδοτήσεις τους να γίνονται φεράρι και κερδισμένα τζόκερ των γαλάζιων παιδιών.

Και αντιμετωπίζονται με διώξεις και χημικά.

Αλλά αυτή είναι, δυστυχώς, η εικόνα της Ελλάδας σήμερα.

Και δεν είναι καθόλου παράξενο, είναι φυσικό θα έλεγα, η πολιτική του βάλτου να παράγει και απόπνοια βάλτου.

Η ελληνική κοινωνία ασφυκτιά μέσα σε μια ατμόσφαιρα πρωτοφανούς και γενικευμένης διαφθοράς, παράλυσης του κράτους δικαίου, ατιμωρησίας των ισχυρών, έκπτωσης της Δικαιοσύνης και των θεσμών ελέγχου της εκτελεστικής εξουσίας.

Η τοξικότητα των υποκλοπών, η δυσωδία του ΟΠΕΚΕΠΕ, και η έλλειψη οξυγόνου στο έγκλημα των

Τεμπών, είναι τα πιο πρόσφατα δείγματα αυτής της μολυσμένης ατμόσφαιρας.

Και όλα αυτά μαζί, σε ένα πράγμα συνηγορούν:

Ότι δεν έχουμε μια κυβέρνηση που κάνει λάθος.

Έχουμε μια λάθος κυβέρνηση.

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Η πραγματικότητα «φωνάζει» ότι η πατρίδα μας χρειάζεται άμεσα ένα σοκ εντιμότητας, δικαιοσύνης και δημοκρατίας.

Όχι, δεν υπάρχουν μαγικές λύσεις.

Υπάρχουν όμως έντιμες, καθαρές και δίκαιες.

Και η πατρίδα μας σήμερα χρειάζεται περισσότερο από κάθε τι, μια νέα ηθική της διακυβέρνησης.

Που δεν θα εκλαμβάνει το τεράστιο χάσμα ανάμεσα στη μειοψηφία του πλούτου και την κοινωνική πλειοψηφία, ως φυσικό φαινόμενο.

Ένα σχέδιο ρήξεων με μεγάλα συμφέροντα, και ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων σε όλο το φάσμα της οικονομικής, κοινωνικής και θεσμικής συγκρότησης του ελληνικού κράτους.

Ένα ολιστικό Εθνικό Σχέδιο Αναγέννησης.

Με τέσσερις πυλώνες: Την Ανάπτυξη, την Αναδιανομή, την Ασφάλεια και την Ανθεκτικότητα.

Χρειαζόμαστε καταρχήν ένα κράτος δίκαιο και ισχυρό, που να λειτουργεί με κανόνες, αξιοκρατία, δικαιοσύνη και διαφάνεια. Κι ένα αποτελεσματικό κοινωνικό κράτος για να επουλώσει την τραυματισμένη συνοχή της κοινωνίας.

Είναι επιτακτική ανάγκη να σχεδιάσουμε έναν παραγωγικό αναπροσανατολισμό. Με ενίσχυση του πρωτογενή τομέα και της μεταποίησης, με ολιστικό σχέδιο για την ανασυγκρότηση της ελληνικής βιομηχανίας - τη στήριξη της καινοτομίας, των startups υψηλής τεχνολογίας, της αμυντικής βιομηχανίας, της βιομηχανίας φαρμάκων, ενέργειας, ναυπηγικής.

Απαιτούνται ισχυρές αναπτυξιακές επενδύσεις και αναδιανομή, για να εξασφαλίσουμε υψηλούς αναπτυξιακούς ρυθμούς.

Αλλά ταυτόχρονα ηθική, θεσμική και οικονομική αναβάθμιση της εργασίας και δραστική μείωση της φορολογίας της.

Αυτό είναι που με δυο λόγια ονομάζουμε : Δίκαιη Ανάπτυξη.

Κι επιπλέον, χρειαζόμαστε ένα σχέδιο ρεαλιστικό για τη μείωση του ιδιωτικού χρέους.

Αλλά και μια πολιτική αποφασιστικής αντιμετώπισης της κερδοσκοπικής ασυδοσίας, που μαστίζει σήμερα εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά.

Επείγουν πολιτικές ενίσχυσης της ανθεκτικότητας απέναντι στις συνέπειες της κλιματικής κρίσης.

Όπως, και μια στρατηγική αντιμετώπισης της δημογραφικής κρίσης, παράλληλα με μια κοινωνική στεγαστική πολιτική που θα εξασφαλίσει προσιτή και

αξιοπρεπή στέγη σε όλους και ιδιαίτερα στα νέα ζευγάρια.

Ποιος μπορεί να διαφωνήσει ότι τα χρειάζεται η πατρίδα μας όλα τα παραπάνω;

Ελάχιστοι.

Ποιος όμως θα τολμήσει να βάλει το δάχτυλο στη πληγή;

Πάλι ελάχιστοι.

Κι εδώ θέλω να είμαι καθαρός.

Τίποτα από τα παραπάνω δε μπορεί να γίνει χωρίς συγκρούσεις με κατεστημένα και οργανωμένα συμφέροντα.

Και χωρίς μια άλλη νοοτροπία, μια άλλη συλλογική κουλτούρα.

Για να γίνουν πειστικές κι εφαρμόσιμες οι δίκαιες πολιτικές ανάπτυξης υπάρχει μια βασική προϋπόθεση:

Να μοιραστούμε δίκαια τα βάρη που απαιτούνται για την αναγέννηση της πατρίδας.

Και δικαιοσύνη εδώ σημαίνει ένα πράγμα: Οι έχοντες και κατέχοντες οφείλουν να στηρίζουν αναλογικά περισσότερο.

Σήμερα συμβαίνει το ανάποδο: Στηρίζουν τη κερδοφορία και τα πλούτη τους οι μη προνομιούχοι.

Αυτό πρέπει επιτέλους να αντιστραφεί.

Ο μεγάλος πλούτος πρέπει να στηρίζει την οικοδόμηση του αύριο της πατρίδας μας.

Με μια Πατριωτική εισφορά για τα πολύ υψηλά εισοδήματα, τόσο ατομικά, όσο και εταιρικά που θα κατευθύνεται αποκλειστικά σε έναν ειδικό κλειστό λογαριασμό για τη Στήριξη των Νέων Γενεών και κυρίως της νεανικής στέγης.

Γιατί, η πολιτική που δεν ακουμπά τον μεγάλο πλούτο, αλλά τον αναδιανέμει προς τα πάνω, δεν μειώνει τα ελλείματα. Τα αναπαράγει.

Δεν δημιουργεί αναπτυξιακή προοπτική. Την υποθηκεύει.

Δεν προστατεύει τη δημοκρατία. Την υπονομεύει, ανοίγοντας την πόρτα στους εχθρούς της.

Τελευταίο αλλά κρίσιμο στους ταραγμένους καιρούς που βιώνουμε: Χρειαζόμαστε νέα εθνική πυξίδα πριν βρεθούμε σε εντελώς αχαρτογράφητα και επικίνδυνα νερά.

Η Ελλάδα καλείται να είναι παράγοντας ειρήνης και όχι εν δυνάμει εμπόλεμη δύναμη στον πόλεμο της Ουκρανίας.

Να σταθεί απέναντι στη ρωσική εισβολή αλλά και απέναντι στην αντιρωσική υστερία.

Η Ελλάδα οφείλει να πάρει καθαρή θέση απέναντι στη γενοκτονία της Γάζας και την πολιτική του Ισραήλ

στην περιοχή. Να αναγνωρίσει το παλαιστινιακό κράτος και τα δικαιώματα του λαού της Παλαιστίνης.

Η Ελλάδα επιβάλλεται να αντισταθεί στην Ευρώπη της αύξησης των στρατιωτικών δαπανών σε βάρος του κοινωνικού κράτους.

Της φαλκίδευσης της δημοκρατίας από τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα.

Της απαξίωσης των αξιών που υπήρξαν θεμέλιο της ενωμένης Ευρώπης από τον κυνισμό των πολυεθνικών, τους εθνικούς εγωισμούς, την αγριότητα της άκρας Δεξιάς που απλώνεται επικίνδυνα στην ήπειρό μας.

Μια Ευρώπη της δημοκρατίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ειρήνης -αυτός πρέπει να είναι ο δικός μας στόχος.

Και για να πετύχουμε τον στόχο αυτό, χρειαζόμαστε μια Ελλάδα ισχυρή συνώνυμο της πολιτιστικής και πνευματικής κληρονομιάς της : Της Δημοκρατίας, της ελευθερίας, της αλληλεγγύης.

Ισχυρή Ελλάδα -είναι η απάντηση στις μεγάλες γεωπολιτικές προκλήσεις του σήμερα.

Ισχυρή και αυτοδύναμη, που θα διεκδικεί το ρόλο που της αναλογεί στην Ευρώπη και τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο ως πυλώνας ειρήνης και σταθερότητας, και όχι ως πρόθυμος και υποτελής δορυφόρος μια του ενός και μια του άλλου συμμάχου μας.

Φίλες και φίλοι,

Άφησα για το τέλος το κρίσιμο ερώτημα :

Και πως θα γίνουν όλα αυτά ;

Καμιά αλλαγή δεν μπορεί να έρθει από μόνη της, ούτε με εντολές «από τα πάνω».

Χωρίς την αφύπνιση των ίδιων των πολιτών, καμιά αναγέννηση δεν μπορεί να έρθει.

Και δυστυχώς, εκείνο που βλέπουμε, παρά τις νησίδες αντίστασης και αφύπνισης που ορθώνονται εδώ

και εκεί, είναι να μεγαλώνει ένα κύμα κοινωνικής απογοήτευσης, ιδιώτευσης, αποχής.

Οφείλουμε να δούμε αυτή την αλήθεια κατάματα.

Ζούμε μια από της χειρότερες περιόδους της μεταπολιτευτικής ιστορίας σε σχέση με την εμπιστοσύνη των πολιτών στην πολιτική και το πολιτικό σύστημα.

Η πλειοψηφία των πολιτών δεν πιστεύει ότι έχουμε αληθινή δημοκρατία.

Δεν εμπιστεύεται -και όχι άδικα- τους θεσμούς και ιδιαίτερα τη δικαιοσύνη.

Έχει απαξιώσει τη Βουλή.

Δεν πρέπει να υποτιμούμε ότι αυτό το έλλειμμα εμπιστοσύνης προς τη Δημοκρατία και τους θεσμούς της, αυτή η κοινωνική απογοήτευση, η αμηχανία, ακόμη και η τυφλή αγανάκτηση, μπορεί να γίνει τροφή για τα τέρατα της ακροδεξιάς και της αντιπολιτικής.

Αυτό άλλωστε συμβαίνει ήδη σε πολλές χώρες της Δύσης.

Το πρωταρχικό ζητούμενο, λοιπόν είναι να ξαναζωντανέψουμε την εμπιστοσύνη στη Δημοκρατία. Στη δύναμη της πολιτικής συμμετοχής.

Και να ξαναφέρουμε στο προσκήνιο το κοινό μας όραμα για μια πατρίδα που μπορεί να αλλάξει με εντιμότητα, σχέδιο και δικαιοσύνη.

Και αυτό το όραμα δεν μπορεί να αφορά μόνο μια παράταξη.

Αυτό το όραμα πρέπει να αφορά την Ελλάδα και να ακουμπά όλες τις Ελληνίδες και όλους τους Έλληνες.

Για αυτό μίλησα για την ανάγκη ενός Νέου Πατριωτισμού.

Σήμερα θα μιλήσω και για την ανάγκη μιας Νέας Μεταπολίτευσης.

Όχι με την έννοια της αλλαγής του Συντάγματος ή πόσο δε μάλλον του Πολιτεύματος.

Αλλά με την έννοια ενός μεγάλου πολιτικού Big Bang που θα αναδιατάξει ριζικά τους σημερινούς

πολιτικούς συσχετισμούς και θα φέρει στο προσκήνιο νέους πολιτικούς σχηματισμούς.

Με την έννοια της επιστροφής των πολιτών στην πολιτική.

Με την έννοια της αποκατάστασης της αξιοπιστίας των θεσμών χωρίς τους οποίους δεν μπορεί να λειτουργήσει μια δημοκρατία.

Την αναβάθμιση του κοινοβουλίου, της δικαιοσύνης, των ανεξάρτητων αρχών.

Την αποκατάσταση της ανεξαρτησίας και του πλουραλισμού στην ενημέρωση.

Την ενίσχυση της λογοδοσίας της εξουσίας.

Την ισχυροποίηση του Κράτους Δικαίου.

Αλλά κυρίως με ένα σοκ Δημοκρατίας, γιατί Δημοκρατία δεν είναι μόνο κανόνες και θεσμοί, είναι και το λαϊκό φαντασιακό, το όραμα, τα συναισθήματα της ελπίδας για μια καλύτερη ζωή.

Και αυτή η νέα Μεταπολίτευση δε μπορεί παρά να ξεκινήσει από την αποκατάσταση της ισορροπίας του πολιτικού συστήματος.

Κανένα δημοκρατικό σύστημα δε μπορεί να λειτουργήσει χωρίς έλεγχο και χωρίς εναλλακτική στην εκάστοτε κυβέρνηση.

Κι αυτή τη στιγμή έχουμε μια κυβέρνηση ετοιμόρροπη κάτω από το βάρος της αναποτελεσματικότητάς της, της διαφθοράς, και των αδικιών που προκαλεί, που όμως παραμένει κυρίαρχη.

Γιατί ;

Γιατί δεν έχει αντίπαλο.

Δεν υπάρχει η πολιτική δύναμη που θα προσδώσει στην υπόκωφη κοινωνική αντίθεση προοπτική αλλαγής.

Ένα πειστικό προοδευτικό εναλλακτικό σχέδιο, που θα συνιστά ταυτόχρονα μια αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση διακυβέρνησης.

Σήμερα, δυστυχώς, αυτό που κυριαρχεί στον προοδευτικό χώρο δεν είναι η έγνοια για την παραγωγή εναλλακτικού Σχεδίου, ούτε καν η αγωνία για την αλλαγή της σημερινής διακυβέρνησης.

Αλλά η έγνοια και η αγωνία για το ποιος θα είναι πρώτος στο χωριό.

Η εικόνα είναι δυσάρεστη και αποκαρδιωτική

Γιατί πρόκειται για μια εικόνα κατακερματισμού και ιδιοτέλειας, που αναπαράγει και πολλαπλασιάζει την κοινωνική απογοήτευση.

Και βοηθά την κυβέρνηση να συντηρεί το βάλτο.

Όσο η αντιπολίτευση αδυνατεί να παράγει το οξυγόνο που η κοινωνία χρειάζεται και απαιτεί.

Κόμματα περικλειστα στην αυταρέσκεια τους και ηγεσίες που δίνουν την αίσθηση ότι λίγο τους απασχολεί αν η σημερινή κυβέρνηση κερδίσει και μια τρίτη τετραετία.

Αρκεί να είναι στις θέσεις τους.

Και για όσους τις αμφισβητούν, το ίδιο.

Αρκεί να τους δοθεί η ευκαιρία αργότερα, να γίνουν αυτοί οι πρώτοι στο χωριό.

Η κοινωνία όμως δε νοιάζεται για αυτό.

Για τα άγχη, τους εγωισμούς, τις φιλοδοξίες, τις αποσκιρτήσεις, τις μεταπηδήσεις.

Ούτε συγκινείται από πρόχειρες, καθυστερημένες και όψιμες συγκολλήσεις, κινήσεις μικροκομματικής επιβίωσης.

Η κοινωνία νοιάζεται και αγωνιά για εναλλακτική προοπτική.

Απέναντι στην Ελλάδα του Φραπέ και της Φεράρι, απέναντι στην Ελλάδα που μας πληγώνει, να υπάρξει ρεαλιστικό σχέδιο και προοπτική για μια Ελλάδα που μας αξίζει.

Για αυτό αγωνιά η κοινωνία.

Και όσο οι σημερινοί σχηματισμοί της αντιπολίτευσης δείχνουν να μην μοιράζονται την ίδια αγωνία για μια εναλλακτική προοπτική για τη χώρα.

Όσο θα επιμένουν σε λογικές που αφορούν το μικρόκοσμό τους και όχι την κοινωνία.

Τόσο θα εδραιώνεται στους πολίτες η πεποίθηση ότι ο κύκλος τους έχει κλείσει.

Γι' αυτό, εξάλλου, και παραιτήθηκα από την ασφάλεια της βουλευτικής καρέκλας.

Γιατί πιστεύω ότι το σημερινό πολιτικό σύστημα δεν αποτελεί μέρος της λύσης, αλλά μέρος του προβλήματος.

Παραιτήθηκα όμως από τη Βουλή, αλλά όχι από τη βούληση να αγωνιστούμε μαζί για να δώσουμε διέξοδο, να δώσουμε ξανά υπόσταση και νόημα στην αλληλεγγύη και την πρόοδο.

Και η διέξοδος σήμερα είναι μέσα από τη παρέμβασή μας οι προοδευτικοί και δημοκρατικοί

πολίτες να δώσουμε μια φρέσκια πνοή που θα παρασύρει τις αδρανείς γραφειοκρατίες.

Έναν νέο άνεμο αλλαγής, που όμως για να έρθει για τον τόπο, πρέπει πρώτα να ξεκινήσει από εμάς.

Αυτό που απαιτείται, λοιπόν, σήμερα για τη δημοκρατική παράταξη, είναι να προχωρήσει σε διεργασίες Επανίδρυσης της πολιτικής και οργανωτικής της υπόστασης.

Με στόχο όχι να αναπαράγει ελίτ και γραφειοκρατίες σε κομματικά αξιώματα, αλλά να γίνει ξανά πρωταγωνιστική δύναμη, για τον λαό και για τον τόπο.

Μέσα από μια ριζική ανασύνθεση του προοδευτικού χώρου, να δημιουργηθεί μια μεγάλη, πολύχρωμη, κινηματική, αλλά προγραμματικά συμπαγής και αποφασισμένη προοδευτική παράταξη, ικανή να αγκαλιάσει όλους τους αριστερούς, δημοκρατικούς, ευαίσθητους πολίτες.

Ὡστε να καταφέρει να διεκδικήσει με αξιώσεις την προοδευτική διακυβέρνηση του τόπου στις επόμενες εκλογές.

Αυτό είναι, Φίλες και φίλοι, σήμερα το καθήκον κάθε αριστερού, προοδευτικού, δημοκρατικού πολίτη.

Να μιλήσουμε, να πείσουμε, να σηκώσουμε με το λόγο και την πράξη μας από τον καναπέ της απογοήτευσης όσους έπαψαν να ελπίζουν.

Να χτίσουμε την προσωπική και συλλογική αντίσταση στην απολυταρχία της ολιγαρχίας και της κλεπτοκρατίας, που σήμερα μας κυβερνά.

Να οργανώσουμε σε κάθε πόλη, γειτονιά, περιοχή, χώρο εργασίας ή φοίτησης, πρωτοβουλίες επανίδρυσης, δικαιοσύνης και αλλαγής.

Πρωτοβουλίες αυτοοργάνωσης, που θα σπάνε τα στεγανά της απομόνωσης μεταξύ των πολιτών.

Πρωτοβουλίες που θα είναι ανοιχτές στην επιθυμία όλων να είναι συνεπιβάτες στο ταξίδι,

μα αδιάβατες στην επιθυμία κάποιων να ταξιδεύουν πάντα στην πρώτη θέση.

Από εδώ και στο εξής θα έχουμε προσκλήσεις για όλους αλλά δεν θα έχουμε ρεζερβέ στη πρώτη θέση για κανέναν.

Γιατί αυτό που χρειαζόμαστε είναι να ξαναβρούμε το όραμα, τις ιδέες που εμπνέουν, τις αξίες μας.

Όχι προνόμια και αξιώματα.

Αλλά συλλογικό όραμα για την Αλλαγή.

Αυτό χρειαζόμαστε.

Μέσα από τη συμμετοχή του καθένα και της καθεμιάς, τις μικρές ή μεγάλες πρωτοβουλίες, να χτίσουμε όλοι μαζί ένα μεγάλο κίνημα, ικανό να δώσει πολιτική υπόσταση στο πλειοψηφικό πια αίτημα:

ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ!

Μας αξίζει μια Ελλάδα καλύτερη !

Και μπορούμε !

Και δεν νομίζω ότι πέφτω έξω, αν πω ότι η σημερινή σας παρουσία, για τους περισσότερους τουλάχιστον, είναι και μια εκδήλωση προσδοκίας, μια δήλωση συμμετοχής στο νέο ταξίδι, που θα ξεκολλήσει την Ελλάδα από το σημερινό βάλτο και θα την οδηγήσει στις καθαρές θάλασσες της δικαιοσύνης και της δημοκρατίας.

Και θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι θα είμαστε μαζί και σ' αυτό το ταξίδι.

Με τις εμπειρίες και τα τραύματά μας.

Αλλά και με την απόφαση να μην παραιτηθούμε από το όραμα, το στόχο, το σχέδιο, μιας Ελλάδας που αξίζει στην ιστορία και τους πολίτες της.

Αυτό είναι το μήνυμα της Ιθάκης:

Όπως καταφέραμε τότε να φτάσουμε παρά τις τρομακτικές δυσκολίες στον προορισμό μας.

Έτσι ξανά θα τα καταφέρουμε.

Σας ευχαριστώ